

Voorwoord

We kennen haar al ruim een kwart eeuw. En regelmatig laat ze blijken iets met God te hebben, maar wel met beide benen op de grond te willen blijven staan. In het eerste posterjaar (1983) gaf ze dat al duidelijk aan: “God in de hemel – Loesje op aarde”. Zou ze dan nooit gehoord hebben van een hemel op aarde? Nee, want “in Nederland is niks meer heilig”, liet “de pastoor van Loesje” enkele jaren nadien (1990) weten. In 2004 was God er weer: “Als God had gewild dat mensen onderdrukt zouden worden, had hij de olifanten wel groter gemaakt”.

Bijzonder, al die Loesje-teksten. Trouwens, als je er op let wanneer je door de stad loopt, dan zijn er nogal eens uitdagende teksten te ontdekken: op affiches, billboards, gevelstenen, lichtkranten, posters, graffiti. Soms is het heerlijk om even op het verkeerde been te worden gezet. Zo stond er onlangs op een raamposter te lezen: “God speelt geen rol in mijn leven”. Een prikkelende tekst die tot nadenken stemde, zeker wanneer zo’n tekst op een huis in een uiterst christelijk rivierstadje prijkt. En nog meer, wanneer je oog bij nader toezien op de ‘kleine lettertjes’ valt: “Hij is de regisseur”. Over zo’n one liner is ongetwijfeld goed nagedacht! Nog zo’n tekst: “God’s mobiel staat nooit uit!” Een tekst die te vinden is op een van de vele ‘visje’-posters: een website waar posters gedownload kunnen worden voor evangelisatiedoeleinden (zie www.visjeposters.nl).

De vakantieperiode breekt weer aan. Als je op reis gaat, moet er van alles worden ingepakt en meegenomen. Misschien is er in uw koffer nog een klein plekje vrij voor deze nadenkertjes: “Om God te bereiken heb je geen beltegoed nodig” en “God heeft ons geen kalme reis beloofd, maar wel een behouden aankomst”. Of misschien nog deze twee van de Bond Zonder Naam:

- “Vakantie: kortweg even anders”
- “Vakantie: laat de omgeving ook genieten”

En vergeet het niet: ook zonder te reizen kun je grenzen overschrijden!

Redactie

Voor het eerst

Het was de allereerste keer in zijn leven. Voor het eerst van huis, helemaal alleen. Geen papa en geen mama in de buurt en ook geen opa en oma. De kleuterschool. Een enorme stap in zo'n beginnend mensenleventje. De allereerste op een hele lange weg van talloze stappen. Sommige stappen zijn het begin van een nieuwe levensfase. Vele gaan op weg naar een nieuwe ervaring. Vaak moeilijke, soms heel angstige stappen. We hebben ze allemaal moeten zetten, die stappen. Allemaal zijn we voor het eerst naar school gegaan; voor het eerst uit logeren; voor het eerst een paar dagen van huis; voor het eerst een baan; voor het eerst een vriendje of vriendinnetje; het eerste kind; de eerste keer in het ziekenhuis en ga zo maar door. Er zijn zoveel stappen die we moeten doen en die best wel vaak moeite kosten. Daarom stellen we ze soms maar al te graag even uit. In de wetenschap dat het er uiteindelijk tóch van moet komen.

Sommige stappen kunnen zwaar zijn. En angstig. Je hebt geen idee wat je boven het hoofd hangt, wat er van je verwacht wordt, of je het aan kan en soms of je het overleeft.

Pijnlijk stappen ook. Wanneer je afscheid moet nemen. Soms van iemand die vertrekt, vaker van iemand die gestorven is. een afscheid voorgoed. Je kunt het niet, maar je moet. De begrafenisondernemer wacht niet. En de volgende stap: alleen verder gaan. Angstig, pijnlijk, eenzaam en loodzwaar.

Heerlijke stappen ook: een nieuwe liefde. Een huwelijk. Een eerste kind. Die zijn geweldig spannend, al hebben ze ook iets vaags in zich: wordt het wat? Doe ik het goed? Blijven we bij elkaar?

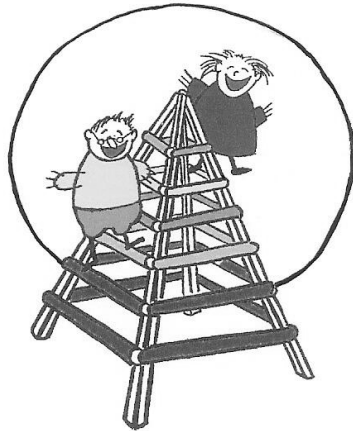
Iedere stap in ons leven betekent onzekerheid, vaagheid. Op die momenten sta je er helemaal alleen voor; moet je het zelf maar zien te rooien. Dat begint bij die allereerste stap: nauwelijks vier en dan ga je naar de kleuterschool. Mama is er niet om je te troosten als je je pijn hebt gedaan. De juffrouw is heel lief, maar begrijpt je niet zoals je moeder dat op het eerste gezicht doet. Je moet leren spelen met vreemde kinderen in een heel andere omgeving dan thuis. Leuk, maar best ook wel een beetje eng. Mama's hebben het niet meer op die allereerste schooldag. Ze hebben het doorgaans veel zwaarder dan het kleutertje zelf, dat naar binnen huppelt en

zich niet bewust is van de stap die hij gaat zetten. Mama is dat wel, maar kan hem niet helpen. Hij moet het alleen doen.

Het is toch wel erg fijn dat wij, mensen die in God geloven, weten dat die wél mee naar binnen gaat. Wél troost als je valt. Wél begrijpt hoe bang je bent en heel goed begrijpt hoeveel pijn je lijdt. Luistert als je eenzaam of bang bent en troost als je verdriet hebt. Dus toch niet echt alleen.

Hij vond het overigens geweldig, die eerste dag op de kleuterschool.

Pastoor Pieter Scheepers

<http://parochiebe.hyves.nl>

Deze hyves is voor alle mensen die zich thuis voelen in de St. Willibrordusparochie en/of de St. Caeciliaparochie. Wil je ook lid worden? Meld je aan door je username en password op te geven en in te loggen!

Waken met eerbied en respect

Begonnen op 1 november 1995, heeft de werkgroep avondwake in haar 12½-jarig bestaan het indrukwekkend aantal van 167 diensten (avondwaken) verzorgd. Een korte terugblik bij dit ‘koperen jubileum’.

Eerbied, respect en troost

De avondwake is een gebedsdienst aan de vooravond van een uitvaart. In het verleden bestond dit avondgebed veelal uit het bidden van de rozenkrans. Dikwijls hielden burens en kennissen de wacht bij de overledene (letterlijk: waken) in het sterfhuis, uit eerbied en respect voor de overledene en tot troost voor de nabestaanden.

Met de verkiezing van Paus Johannes XXIII (1958) en onder invloed van Vaticanum II kwamen in de katholieke kerk veel veranderingen tot stand. De inbreng van Gods-volk-onderweg (de gelovigen) en de verantwoordelijkheid van de leken kreeg meer aandacht. In het vernieuwingsproces werd ook het waken aan de vooravond van een uitvaart meegenomen. Het monotone rozenkransgebed maakte plaats voor een dienst van gebeden, lezingen en gezangen. Wat niet veranderde was dat lekengelovigen bleven voorgaan. Ook het doel bleef hetzelfde: met eerbied en respect de overledene bij naam noemen en in herinnering houden, tot troost van de nabestaanden.

Persoonlijk accent

De werkgroep avondwake telt momenteel acht leden; vier dames en vier heren. Het werk speelt zich altijd af in kort tijdsbestek. Vanuit het parochiecentrum ontvangt de coördinator telefonisch bericht om op verzoek van de nabestaanden van de overledene een avondwake te houden op de vooravond van de uitvaartdienst. De coördinator zoekt dan meteen contact met twee leden van de groep. Deze twee brengen een bezoek aan de naaste familie van de overledene, waarbij zij – met behulp van mappen met een keur van teksten – samen met familieleden de inhoud van de avondwake samenstellen. De vorm ervan is niet gebonden aan voorschriften, zodat de samenstellers geheel vrij hun gang kunnen gaan. Soms leveren familieleden zelf teksten die zij toepasselijk vinden. Maar

soms ook is de verslagenheid in het gezin zó groot dat de samenstelling van de wake vooral neerkomt op de leden van de werkgroep. De teksten worden gebundeld tot een boekje. Deze werkwijze heeft het grote voordeel dat de avondwake meestal een zeer persoonlijk accent heeft.

Pro Deo

De verdere voorbereiding betreft het oproepen van een organist en koorzangers. Er wordt een herinneringskruisje met de naam van de overledene, diens geboorte- en overlijdensdatum gereed gemaakt. De twee voorgangers – die geen liturgische kleding dragen, maar nette, donkere kleding – stellen de paaskaars op en plaatsen het kruisje op het altaar. Dikwijls zetten zij op verzoek van de familie een foto van de overledene op het altaar. Soms plaatsen zij er ook een persoonlijke herinnering; zo heeft er eens een paar voetbalschoenen gestaan en een zuurstofmasker. De avondwake duurt gewoonlijk ongeveer een half uur. De werkgroep verzorgt sinds enige tijd ook avondwaken in Torentjeshoef.

De leden van de werkgroep doen hun werk letterlijk 'pro Deo'. Zij vinden hun motivatie in de vaak duidelijk uitgesproken dank van de betreffende families, welke naderhand wel eens aangevuld wordt met de bezorging van een bloemstukje of een klein geldbedrag. Dat wordt dan besteed voor de onkosten bij de jaarvergadering of voor de aanschaf van een boek.

* * *

Hoewel het aantal avondwaken in de loop der jaren natuurlijk beduidend minder was dan het aantal uitvaarten en crematies, blijken zij voor de families die ervoor gekozen hebben steeds een goede voorbereiding te zijn geweest voor de uitvaart, en een troost bij het verlies van een dierbare.

Niek Rijniers en Frans de Vet,
namens de werkgroep Avondwake

Financiële resultaten St. Caeciliaparochie

Nu de definitieve financiële cijfers over 2007 gereed zijn, blijkt dat wij dit jaar hebben afgesloten met een voordelig resultaat van circa € 3.300,00. In de begroting over 2007 gingen wij nog uit van een nadelig resultaat van € 1.900,00. Een positieve ontwikkeling derhalve van € 5.200,00.

De belangrijkste verschillen tussen de definitieve cijfers en de begroting blijken uit het beknopte verslag.

Het verheugt het kerkbestuur dat de kerkbijdragen ten opzichte van de begroting licht gestegen zijn. Ook ten opzichte van 2006 is een stijging te constateren. Een verdere belangrijke stijging ten opzichte de begroting betreffen de stipendia.

De totale kosten in 2007 waren circa € 6.000,00 hoger dan geraamd. Deze stijging is voornamelijk ontstaan door een extra toevoeging aan het onderhoudsfonds. Dit 'sjaarpotje' is nodig om ook in de toekomst verzekerd te zijn van een goed onderhouden kerk en parochiecentrum. Uit het kostenoverzicht blijkt verder dat enkele posten hoger zijn dan geraamd, terwijl andere posten lager zijn uitgevallen. Deze verschillen zijn voor een belangrijk deel ontstaan door verschuivingen als gevolg van een andere wijze van verantwoorden van diverse kosten.

Alles bijeen een positief bericht van het kerkbestuur. Wel wordt er op gewezen dat de marges nog klein zijn. De begroting voor 2008, die u reeds hebt ontvangen, sluit met een geraamd nadelig saldo van € 5.800,00.

Alleen met uw blijvende steun en de inzet van de vele vrijwilligers zullen wij in staat zijn ook in de toekomst een bloeiende parochie te blijven.

Peter Maas,
penningmeester kerkbestuur

Financieel overzicht van de parochie St.Caecilia te Berkel-Enschot

	Rekening 2007	begroting 2007
Baten:		
Bijdragen kerkbijdragen	70.900	68.000
parochianen:		
collectes	22.900	21.000
stipendia	18.000	14.000
totaal bijdragen parochianen	111.800	103.000
Opbrengst financiële middelen, verhuur kerkhof, verkoop kaarsen:	35.500	32.900
Totaal baten	147.300	135.900
Lasten:		
Huisvestings kerk / kerkhof	49.500	45.000
kosten:		
parochiecentrum	5.200	4.000
totaal huisvestingskosten	54.700	49.000
Personeelskosten:	37.800	49.300
Kosten eredienst en pastoraal:	13.200	17.800
Overige kosten:	25.500	7.700
Afdrachten aan Bisdom:	12.800	14.000
Totaal lasten	144.000	137.800
Saldo	3.300	-1.900

Berkel-Enschot, 3 april 2008
Peter Maas, penningmeester

Inspiratie in verscheidenheid

In april werd in Tilburg en omstreken driftig gestrooid met rots(blokken), gouden nog wel. Het *Brabants Dagblad* probeerde erachter te komen wie toch die stenenleggers waren en wat de betekenis ervan was. In dat kader zochten ze ook contact met de christengemeente ‘Op de Rots’. Hun antwoord was: “Nee hoor, daarvoor moet je niet bij ons zijn, onze rots is niet van steen, maar een geestelijke rots, namelijk Christus.”

De Rots

Was ik vorige keer te gast bij de Nieuwe Apostolische kerk, zondag 6 april jl. richtte ik mijn schreden naar de christengemeente ‘Op de Rots’, om deel te nemen aan een opwekkingsdienst. Het is numeriek gezien een kleine geloofsgemeenschap met vestigingen in Tilburg, Dordrecht en Den Haag en opgericht en geleid door het voorgangersechtpaar Armand en Esselien Jong Sang. Wat zeggen zij over zichzelf? “Wij zijn een veelkleurige en gastvrije gemeente, waar de genade van de Heer merkbaar is. Wij zijn een gemeente met passie voor God en die Gods wil als hoogste prioriteit heeft gekozen. U zult de kracht van God en de wonderen en tekenen uit de Bijbel beleven als u eens op bezoek komt. U zult zich snel thuis voelen mits u tegen uitbundigheid kunt, want wij willen nogal eens lappen, dansen of onze vlaggen gebruiken. Spontaniteit, echtheid en bijbelgetrouwheid, maar met een hunkering naar meer van Gods volheid staan hoog in ons vaandel.” Ik zal van het voorgaande duidelijk veel ervaren.

Viering

Ook hier word ik gastvrij ontvangen. Mijn jas aan de kapstok, maar ik moet even wachten om de kerkruijnte te betreden, want het koor en de muzikanten bidden gezamenlijk hun openingsgebed om Gods zegen voor de komende viering.

De kerkruijnte is niet zo groot – een kleine honderd zitplaatsen – maar loopt wel vol. Opvallend: de mensen zijn allemaal op z’n zondags gekleed, er zijn heel wat kinderen ook op hun paasbest; zo ken ik dat nog uit mijn jeugd. De huidskleur is overwegend donker, de voertaal Nederlands.

De dienst blijkt grofweg te bestaan uit drie gedeelten. Het eerste uur zingen, het tweede uur de preek, daarna de viering van het Heilig Avondmaal. In totaal dus zo'n twee en een half uur en in totaal een zeer bijzondere beleving.

Zingen

Het zingen onder leiding van een koor, ondersteund door keyboard en drumstel, heeft de sfeer van de 'spiritual'. De teksten worden met behulp van een beamer geprojecteerd. Het is een vorm van zingend bidden en zingend God danken en prijzen. Voor mij zijn het onbekende teksten en melodieën, maar dat geldt duidelijk niet voor de overige aanwezigen. Er wordt uit volle borst en heel betrokken meegezongen. Meisjes zwaaien op de maat van de muziek met vlaggen en van tijd tot tijd blaast een ouderling op een ramshoorn. Het is voor mij een geheel nieuwe ervaring, maar door de oprechtheid inspirerend.

Preek

Dan de preek. De kinderen gaan met z'n allen naar een kindernevendienst en ik begrijp waarom. De preek duurt een uur en dat is toch wel lang. Maar er is een verschil met het mij bekende preken: er is hier meer wisselwerking. De voorganger stelt vragen en mensen antwoorden, er wordt actief geluisterd, er klinkt regelmatig "Amen" en "Halleluja", belangrijke uitspraken worden herhaald. Kortom: je valt absoluut niet in slaap. Ook hier viel mij weer de betrokkenheid van de aanwezigen op.

Avondmaal

De viering van het Heilig Avondmaal is onder twee gedaanten met brood en wijn. Brood en wijn worden rondgebracht op schalen, de wijn zit in kleine glaasjes die geplaatst zijn op een plateau met openingen waarin de glaasjes passen. Ik mag ook meedoen. Het is een sobere, eerbiedige viering.

Slot

Ik werd nog vriendelijk uitgenodigd voor de koffie maar na twee en een half uur wilde ik toch wel naar huis...

Het was voor mij een heel nieuwe ervaring, een dergelijke viering. Wat mij bij zal blijven is de spontaniteit, de vrolijkheid en oprechtheid. De kern van hun geloven: alles is in Gods hand, anders gezegd: 'He has the whole world in His hands'.

Eldert Baan

De christengemeente 'Op de Rots' heeft een eigen website: www.opderots.org, waarop veel informatie over deze kerkgemeenschap is te vinden.

MET JOB OP PAD

Wandelen en fietsen langs religieus erfgoed in Berkel-Enschot en omgeving

De Stichting Sint Job heeft Berkel-Enschot een prachtig en praktisch boek geschonken: *Met Job op pad*, gepresenteerd tijdens het Job Pleinfeest van afgelopen mei. Het werd geschreven door volkscultuurkenner Paul Spapens, met foto's van Jan Stads.

Het boek bevat 5 wandel- en fietsroutes lang religieus erfgoed in Berkel-Enschot en omgeving. Ze beginnen alle bij de Caeciliakerk in Enschoot. Twee ervan zijn kleine verkenningen van de dorpskernen van Enschoot en Berkel, eentje door het buitengebied en twee zijn langere fietsroutes (46 km en 22 km) door de dorpen rondom Berkel-Enschot en door Tilburg. Het boek biedt 200 bladzijden met beknopte beschrijvingen en interessante wetenswaardigheden van de objecten die men op deze routes tegen komt: kerken, veldkapellen, gebouwen, kruisen. Zeer de moeite waard! Voor € 12,50 te koop bij de Stichting Sint Job, Bruna, Gianotten en VVV.

Evolutie, toeval of ontwerp? (1)

Enkele jaren geleden – om precies te zijn: in 2005 – verscheen een boek met als titel *Schitterend ongeluk of sporen van ontwerp?* Een boek over toeval en doelgerichtheid in de evolutie, dat nogal wat stof deed opwaaien. Zeker toen de toenmalige minister van onderwijs, mevrouw Verhoeven, meende dat de kern van hetgeen in dit boek ter sprake komt in het onderwijsprogramma zou moeten worden opgenomen. Er volgden vragen in de Tweede Kamer en de rust keerde weer.

Intelligent Ontwerp

Wat was nu die kern van dit boek dat onder redactie van biofysicus prof. dr. C. Dekker tot stand kwam? Kort samengevat: de gedachte dat aan de evolutie een Intelligent Design ofwel een Intelligent Ontwerp ten grondslag ligt. En wie spreekt over een Intelligent Ontwerp, spreekt ook over een Intelligente Ontwerper. De gedachte aan Intelligent Design heeft de discussie over evolutie en religie weer nieuw leven ingeblazen. Vragen als: ‘Hoe strijdig is de evolutieleer met het joods-christelijke en ook islamitische gedachtegoed aan een Schepper-God, kortom de scheppingsleer?’ en ‘Kan een evolutiegedachte in overeenstemming worden gebracht met de scheppingsleer of sluiten ze elkaar uit?’ Het antwoord op deze vragen valt uiteen in drie onderwerpen: evolutie, toeval of ontwerp en schepping. In dit artikel komt evolutie aan de orde.

Struggle for life

De grondlegger van de evolutieleer is Charles Darwin. Op grond van diepgaande en langdurige studies ontdekte hij dat er een geleidelijke ontwikkeling is waar te nemen in het ontstaan van het leven van het kleinste eencellige wezen tot aan het meeste complexe wezen, namelijk de mens. Steeds een stapje hoger in ontwikkeling is datgene wat de natuur ons laat zien. Mutaties (veranderingen), natuurlijke selectie en variatie zijn hiervoor verantwoordelijk. Het komt er op neer dat er een strijd is om het bestaan en dat daarin degene overleeft, die het best is toegerust. Selectie zorgt ervoor dat de sterkste overleeft en zich voortplant. Het toeval beslist. Alle variëteiten en soorten bestaan, waaronder ook wij mensen, dank zij het toeval.

Ontwikkeling van leven

Hoe is het eigenlijk allemaal begonnen? We leven in een heelal, een kosmos, waarin uiteindelijk leven tot bloei is gekomen. De kosmos is nu niet bepaald vriendelijk voor het leven. Veertien miljard jaar geleden begon het met de grote klap (Big Bang): een grote uitstoot van energie en allerlei kleine materiedeeltjes. Dank zij de zwaartekracht en elektromagnetische krachten vormden zich atomen en moleculen. Die vormden op hun beurt sterren en sterrenstelsels. Door de enorme krachten die werkten op de zo samengestelde materie vlogen er brokstukken vanaf die afkoelden en rondom een ster gingen cirkelen. Zo ontstonden de planeten waarvan onze aarde er een is. Onze aarde draait om onze zon. Om leven te doen ontstaan, moet echter aan bepaalde voorwaarden worden voldaan. Zo moet de afstand tussen de aarde en de zon zodanig zijn dat het niet te warm of te koud wordt op onze planeet. Ongeveer 4 miljard jaar geleden waren de omstandigheden zodanig veranderd dat er zich iets van leven kon ontwikkelen en dat gebeurde dan ook. We hebben te maken met een evolutie van het heelal en een voortgezette evolutie op onze planeet.

Evolutie in fasen

Pater Pierre Teilhard de Chardin SJ (1881 – 1955) – naast priester ook een groot natuurwetenschapper – onderscheidt in de evolutie een aantal fasen. Het begint met de kosmogeenese, het ontstaan van het heelal. Daarna volgt de geogenese, het ontstaan van de planeten. Op de aarde ontwikkelen zich in die fase de bergen, water, vuur (denk aan vulkanen), het land. Dat heeft zo'n 10 miljard jaren geduurd. Ongeveer 4 miljard jaren geleden begint op onze planeet de biogenese, het ontstaan en het begin van het leven. Tot slot ziet Teilhard de evolutie eindigen in een soort noösfeer, waarin het bewustzijn uiteindelijk tot volle wasdom komt. Geogenese en biogenese gaan momenteel nog steeds door. Denk maar aan de vulkanen, de aardbevingen en andere natuurrampen, die de aarde regelmatig treffen. Daarnaast worden nog steeds nieuwe soorten ontdekt in de planten- en dierenwereld. We zijn ook op een punt aangekomen waarin de mens kan ingrijpen in de evolutie. Denk maar aan genetische manipulatie. Is de mens een schitterend ongeluk? Daarover de volgende keer meer.

Ton Borsboom sr.

Spraakverwarring als godsgeschenk

Toen Jahwe neerdaalde om de stad en de toren die de mensen bouwden in ogenschouw te nemen, zei Hij: "Nu zijn ze één volk en spreken zij allen dezelfde taal. Wat zij nu doen is nog maar een begin; later zal geen enkel van hun plannen meer te stuiten zijn. Laten Wij neerdalen en verwarring brengen in hun taal, zodat de een niet meer verstaat wat de ander zegt." En Jahwe dreef hen vandaar naar alle kanten de hele aardbodem over, en er kwam een einde aan de bouw van de stad. (Genesis 11, 5-8)

Door de eeuwen heen hebben bijbelse verhalen en gebeurtenissen vele kunstenaars over de hele wereld inspiratie geboden voor hun artistieke uitingen. Onder hen ook de Nederlandse kunstenaar Johan Herman Isings; geboren in Amsterdam (1884) en in 1977 op 93-jarige leeftijd overleden. Isings verwierf zich in het Nederlandse onderwijs grote faam door zijn tientallen wandplaten met historische taferelen. Tijdens de oorlogsjaren 1940-1945 en direct daarna vervaardigde Isings voor zijn uitgever J.B. Wolters in Groningen een serie van 60 schitterende bijbelplaten: 54 aquarellen in goud-bruin sepia en 6 in kleur. Verkleind en in zwart-wit kregen deze aquarellen een illustratieve plaats in *De Bijbel behandeld voor jonge mensen* (1949-1952) van Wolf Meesters. Kort na het overlijden van Isings bracht uitgeverij De Vuurbaak in Groningen een prachtig album uit, waarin de gehele serie bijbelplaten in de oorspronkelijke kleur en bijna alle op ware grootte zijn afgedrukt. Op één van de aquarellen bracht Isings de legendarische torenbouw van Babel en de spraakverwarring in beeld.

Dreigende en donkere onweerswolken hebben zich samengepakt boven de immense bouwwerken die de lucht in priemen. Er is zwaar weer op komst. De eerste bliksemschicht heeft zijn weg naar het gebouwencomplex reeds gevonden. Op het bouwterrein heerst grote chaos. Over de rand van de mengkuipen druipt nog wat asfalt, maar verder zijn ze leeg. Een zwaarbeladen materiaalwagen met twee dromerige ossen ervoor staat klaar om gelost te worden, maar wordt door niemand meer opgemerkt.

Her en der liggen wat stenen verspreid op de grond, de bouwkranen zijn onbemand en verlaten. Een lange rij werklui daalt hals over kop de trappen af. Arbeiders lopen elkaar in de weg, zijn druk bezig hun biezen te pakken en nemen mee wat ze denken nog te kunnen gebruiken: ladders, planken, speciebakken, gereedschap. Een van hen zadelt alvast zijn kameel. De verwarring is op de gezichten van de werkmannen af te lezen. Enkele leidende figuren proberen luid schreeuwend en gebarend met hun stok mensen die elkaars taal spreken om zich heen te verzamelen in een poging de orde te herstellen. Tevergeefs, want de arbeiders houden het voor gezien en blazen massaal de aftocht. Samenwerking is kennelijk niet meer mogelijk, de onderlinge communicatie is totaal geblokkeerd. Het werk is stilgevallen, het bouwproject met onmiddellijke ingang gestopt.

In de meest gebruikelijke en traditionele interpretaties van het levendige en fantasierijke verhaal over de spraakverwarring tijdens de torenbouw van Babel ('poort der goden') is vrijwel altijd het accent gelegd op het bestraffen van de menselijke arrogantie: God neemt revanche en stuurt de onderlinge samenwerking in de war om een einde te maken aan de overmoedige plannen van de torenbouwers. Spraakverwarring als een soort vergeldingsmaatregel. Taal is immers een van de belangrijkste essenties van het mens-zijn, en onontbeerlijk voor het voortleven en doorgeven van tradities.

Een verrassend andere interpretatie van dit verhaal geeft Ellen van Wolde, hoogleraar exegese aan de Tilburgse universiteit. Om te voorkomen dat mensen gaan klitten en op een kluitje blijven zitten, verspreidt God hen over de aarde en laat hen verschillende talen spreken. Alleen zó kan de aarde bewerkt, gevuld en beheerd worden. Van Wolde ziet de verscheidenheid aan talen derhalve als een voorwaarde voor de verspreiding van mensen op aarde. Ook Nico ter Linden kijkt in zijn eerste deel van *Het verhaal gaat* middels een schitterende hervertelling met dezelfde ogen naar het verhaal van de torenbouw: het is uitdrukkelijk Gods bedoeling dat de mensen vanuit 'Babbeldam' uitwaaiëren over de wereld en elders hun bestaan opbouwen. Je zou kunnen zeggen: God grijpt als het ware hoogstpersoonlijk in om een einde te maken aan het Ene Grote Verhaal. Een ingreep waardoor mensen de kans krijgen zich mondiaal en

in vrijheid te ontwikkelen, hun eigen verhaal te vertellen en onderling uit te wisselen.

Onze maatschappij verandert snel. Wat vandaag technisch zeer geavanceerd heet, is morgen hopeloos achterhaald. Betalen met de pinpas is over een tijdje alweer ouderwets, de laptop met Windows Vista die je vandaag koopt is morgen weer bijna verouderd. En wie gaat er nog zonder mobiele telefoon op stap? Moderne communicatiemiddelen hebben de wereld tot een dorp gemaakt, waar nieuws zich via e-mail en Internet als een lopend vuurtje verspreidt. Al deze nieuwe technologische ontwikkelingen die hun toepassing vinden in de samenleving creëren nieuwe mogelijkheden, maar brengen ook nieuwe moeilijkheden en vragen met zich mee, waar we ons geleidelijk aan van bewust worden. Het is inherent aan vernieuwings- en veranderingsprocessen dat de lucht dan wel eens betreft en de barometer daalt, dat de spraak soms verward raakt, de materiaalwagens niet altijd worden afgeladen en sommigen hun kamelen alvast gaan zadelen. Wat zijn de sociale gevolgen van deze digitale techniek? In welke richting de toekomstige ontwikkelingen ook zullen gaan: duidelijk is in ieder geval, dat deze samenleving hoge eisen stelt aan de komende generatie. Hoe zal onze samenleving er over een jaar of vijftien uit zien? Over welke kennis moet je beschikken om mee te kunnen in die maatschappij? Hoe verhouden zich tegen die tijd leren, werken en vrije tijd? Heeft de kerk zich voldoende vaardigheden eigen gemaakt om de komende decennia goed toegerust de samenleving van de toekomst mee te kunnen opbouwen? Een samenleving die mondiaal, pluriform, multicultureel en in levensbeschouwelijk opzicht multireligieus van karakter is. Zo bekeken kan het verhaal van de torenbouw van Babel in hoge mate verontrustend en angstaanjagend zijn. Maar anderzijds kan pluriformiteit een unieke mogelijkheid bieden om te luisteren naar elkaars opvattingen en denkbeelden, een ongekende kans om te groeien aan ervaringen en belevingen van de ander. Spraakverwarring als een geschenk uit de hemel, een godsgeschenk. Een geschenk dat de onderlinge communicatie, samenhang en dialoog weer op gang brengt en het digitale tijdperk een menselijk gezicht geeft.

Jan Simons

Meedenken en doen

Geloofsvorming in de parochie is een voortdurend proces. Bij de uitvoering van de pastorale zorg zijn, naast de pastores, veel vrijwilligers betrokken. De pastoraatgroep heeft als taak de werkvelden te coördineren, adviezen voor het pastorale beleid te geven en vrijwilligers of werkgroepen te begeleiden.

Opstarten nieuwe activiteiten

De leden van de pastoraatgroep worden benoemd door het pastorale team. De huidige pastoraatgroep bestaat momenteel uit vier vrijwilligers en de leden van het pastorale team zelf.

Behalve meedenken in het pastorale beleid en de zorg voor vrijwilligers heeft de pastoraatgroep het opstarten van nieuwe activiteiten als taak. Te denken valt dan bijvoorbeeld aan het initiatief om met enkele vrijwilligers het jongerenpastoraat vanuit het jeugdhonk in de kelder van de pastorie een nieuwe vorm en inhoud te geven. Een ander voorbeeld is het opstarten van huiskamergesprekken voor kleine groepen: *Vivere et fides* (over leven en geloven). Ook het opstarten van een parochieblad – *Caecilia.com* – was destijds een idee van de pastoraatgroep.

Schakelfunctie

De pastoraatgroep heeft een ondersteunende taak in het centrum van de parochie: een schakel tussen het pastorale team, het kerkbestuur, de werkgroepen en de parochianen in.

Samenstelling huidige pastoraatgroep

- Vincent van Baaren
- zr. Augusta de Groot, pastoraal werkster
- John van Horen
- Willem Leys
- Marian Roks
- Pieter Scheepers, pastoor

Spreek de activiteiten, vraagstukken en aandachtspunten waarmee de pastoraatgroep bezig is u aan? Hebt u misschien belangstelling om als vrijwilliger deel te nemen aan de pastoraatgroep? Neem dan contact op met John van Horen, tel. 013-5333228, john-iet@planet.nl. Er is nog een vacature!

Naar het pastorale team toe betekent dat concreet: ondersteuning bieden aan het pastorale team door in een soort klankbordfunctie mee te denken in vraagstukken waarvoor pastores komen te staan.

Naar het kerkbestuur toe kan dat inhouden: meedenken in bepaalde beleidszaken en soms het geven van een eigen visie en inhoud op parochie-aangelegenheden. Te denken valt dan bijvoorbeeld aan aandachtspunten die voortvloeien uit het beleidsplan *Samen onderweg*, zoals: op welke manier kunnen wij aandacht hebben voor ouderen in onze parochie of hoe kunnen wij onze vrijwilligers blijven scholen en toerusten voor hun taken?

Eigen werkvelden

De leden van de pastoraatgroep hebben allen een eigen werkveld waarvoor ze verantwoordelijk zijn. Op deze manier kunnen ze functioneren als contactpersonen voor een aantal werkgroepen en indien nodig meedenken bij vraagstukken waarmee deze bezig zijn.

Dit alles staat ten dienste van de parochianen en het leveren van een bijdrage aan een levende parochie voor de hele geloofsgemeenschap.

Willem Leys,
namens de pastoraatgroep

Column

Het nieuws van de laatste weken werd beheerst door veel natuurgeweld. Allereerst springt dan de cycloon Nargis in Myanmar in het oog, waar wordt gevreesd voor meer dan 100.000 doden, een dubbel aantal vermisten en miljoenen slachtoffers door gebrek aan een dak boven het hoofd en een tekort aan voedsel en schoon drinkwater. Vervolgens natuurlijk de aardbeving in China, waar vele tienduizenden doden zijn gevallen en een groot aantal mensen hun hele bestaan opnieuw dienen op te bouwen, omdat er niets meer van over is. Dat geldt niet alleen in materieel opzicht, maar ook gevoelsmatig, omdat ze veel familie en vrienden hebben verloren. En dit zijn dan nog ‘maar’ twee natuurrampen van de afgelopen weken die volop in het nieuws kwamen. Er waren er ongetwijfeld nog veel meer, die het nieuws niet eens hebben gehaald.

Naast het vele natuurgeweld zijn we de afgelopen weken ook weer getraakteerd op enkele drama’s direct veroorzaakt door menselijke hand, waaronder uiteraard de 24 jaar durende vreselijke opsluiting in een ondergrondse ruimte van een vrouw met kinderen in Oostenrijk door hun vader. En elke dag weer komen er vele bij nieuwe bij. Je hoeft de krant maar open te slaan en de ruzies en geweldsuitbarstingen schreeuwen je tegemoet.

Als je dit en ander naar nieuws van veraf af of in je eigen omgeving tot je neemt, vraag je je wel eens af of er eigenlijk wel echt een God bestaat. Immers, Hij is toch zo almachtig, Hij kan dit toch voorkomen? Wil Hij het dan niet? Kan Hij het niet? Als je binnen een week tijd het heelal en de aarde kunt scheppen, dan kun je al die nare dingen toch ook wel weren of teniet doen nog voordat ze überhaupt begonnen zijn? Vragen die dan zeker kunnen opkomen. Vragen die heel lastig zijn om te beantwoorden.

Afgelopen mei hebben weer veel kinderen uit Berkel-Enschot hun eerste communie gedaan. Kinderen in de leeftijd van 8 jaar die – ondanks de goede voorbereiding vanuit de parochies – ook na de communie niet precies weten wat God en het geloof nu eigenlijk precies zijn. Logisch

ook, want we weten immers niet eens of God bestaat: we *geloven* het en anderen geloven het overigens niet of geloven misschien in een andere God.

Wellicht stellen kinderen zichzelf dit soort vragen over God en over de oorzaken of redenen van die nare gebeurtenissen niet eens. Ze horen of lezen een verhaal, denken er op dat moment niet over na, maar nemen er dingen van mee die ze later opeens gebruiken. Hans Andreus heeft in zijn liefdesgedicht *Voor een dag van morgen* een hele mooie zin geschreven die als volgt luidt: “Vertel het aan een kind, dat jong genoeg is om het te begrijpen.”

Het gedicht handelt over de liefde, maar ook voor wat betreft het geloof is het misschien heerlijk om als een kind te zijn: onschuldig nieuwsgierig naar het onbekende en er niet te veel over nadenken, maar gebruiken op momenten dat je het nodig hebt of voor anderen kunt laten werken en vooral ook: jong genoeg blijven om het te begrijpen.

Vincent van Baaren

